

FEDA GUDIĆ
PRIJE KABURA – MRAK

FEDA GUDIĆ
PRIJE KABURA – MRAK

Izdavač:
Imprimatur d.o.o.
Mladena Stojanovića 4
Banja Luka
info@imprimatur.ba

Za izdavača: Boris Maksimović

Urednica: Marija Pejić

Lektura: Sonja Lero Maksimović

Dizajn korica: Damir Omić

Fotografija na koricama: Nedžad Agić

Grafička priprema: Sonja Lero Maksimović

Štampa: Skandi s.p.

Za štampariju: Mladen Spasojević

Tiraž: 300

Godina: 2021.

ISBN: 978-99976-53-12-3

Feđa Gudić

PRIJE
KABURA

—

MRAK

Rukopisi ne gore.

„Majstor i Margarita”,
Mikhail Bulgakov

d. A.

LEMI

SVI AUTOBUSI, BILO one prigradske zahrđale kutije sa vratima koja se teško otvaraju ili oni veliki, na sprat, koji u uglu šoferšajbne imaju tablu sa imenima barem desetak stranih gradova u koje dolaze, svi oni na kraju imaju isti miris, odnosno smrad. Taj „miris” je, u prvom redu i sa najvećim procentom učešća, mješavina znoja pretilih žena i muškaraca kod kojih znojne žlijezde rade uvijek u tri smjene, čak i praznicima. Udio znoja u tom nazovimirisu je barem 50%, zatim dolaze mirisi raznih ostataka hrane koja se unosi u autobus, plus njegovo visočanstvo burek, na koji otpada nekih 15%. Onda imamo još barem isto toliko procenata raznih jeftinih kopija mirisa sa pijace koji su u rangu bojnih otrova koje su Amerikanci u Vijetnamskom ratu obilato koristili. Ostalih 20% je nepoznato nauci i još uvijek je nemoguće pronaći njihov stvarni izvor. Nema tog dubinskog pranja koje bi moglo istrijebiti taj miris koji se formira na molekularnoj razini. U autobusima, kad već moram, sjedim skroz nazad, ali ne na sećiji, nego jedno ili dva mjesta ispred, i po mogućnosti sa desne strane. Naravno, ako mogu birati, a ako ne – onda se

učahurim na bilo kojem sjedištu, smirim se skoro da mi srce prestane kucati, stavim slušalice u uši, dišem toliko samo da ostanem živ i molim Boga da ovaj koji sjedne kraj mene neće ništa jesti ni govoriti. Budući da sam kurate sreće, najčešće me potrefi onaj koji jede burek i govori istovremeno, plus znoj u kojem se čitav dan marinirao. U godinama sam kad mi počinje smetati otvoren prozor zbog propuha i zatvoren prozor da se ne pogušimo. Živom insanu je fakat teško ugoditi. Zadnji put sam se vozio tim zahrđalim pokretnim kutijama nedugo prije nego će ova pandemija okrenuti svijet naopačke, ugodno omamljen i prekriven plaštom nevidljivosti, sve dok krajičkom oka nisam vidio Lemija da ulazi u autobus. Studirali smo zajedno prve dvije godine na fakultetu. Često smo kod njega u studentskom domu u Zenici imali pijanke. Bio je većinom sam u sobi jer mu je cimer bio kod neke djevojke, kojom se ovaj kasnije oženio i koja ga je ostavila sa dvoje djece i pobjegla sa nekim tipom u Gruziju. Kod Lemija smo mogli nesmetano prespavati, piti i pušiti travu. Tad nam ništa više i nije trebalo. Ipak, Lemi je bio malo potežak kad popije, tada bi ispuštao neke neartikulisane zvukove od kojih mi se kosa na glavi dizala. A onda bi zabijao noževe u vrata sobe. Ali, jebiga, nije moglo sve biti idealno. A onda se jednog dana samo izgubio. Tek tako. Ni taj njegov cimer nije znao gdje je. Sobu su dali nekim drugim vječnim studentima i mi smo se morali snalaziti za novo mjesto gdje da pijemo i pušimo travu. Pitao sam nekoliko zajedničkih poznanika za njega, ali niko nije znao gdje

je. Mater mu je umrla, ili otac, ili su oboje, ne znam, bilo je svakakvih priča, i to ga je kažu slomilo. Niko nije znao pravu istinu, a možda je tako i najbolje. Znam samo da je Lemi volio filmove, pa smo tu temu, dok smo studirali, cijedili do besvijesti. Govorio je preglasno za moj ukus, ali sve u svemu bio je ok, u malim količinama naravno. Sjećam se kad mi je jednom ispričao da u njegovoj kući imaju na ulazu, u prvom hodniku, dvije uokvirene fotografije, odmah iznad vrata. Na prvoj su on i njegov mlađi brat, sjede u bašti, a šarka lopta između njih, na njima iste hlače i majica, a nisu blizanci, ali ih je mati tako oblačila za Bajram. Na drugoj fotografiji uspravna kazaljka na rezervoaru očevog mu golfa 1, TAS, žute boje. Kazaljka koja pokazuje pun rezervoar. Nikad otac nije imao pun rezervoar osim tad, i stari je to ovjekovječio: 21. 5. 1979. godine, pun rezervoar, na Lemijev prvi rođendan. I tako je, kaže, stari zapamtio kad mi je rođendan. Po punom rezervoaru golfa 1, žute boje, narodnom autu proizvedenom u Sarajevu. Kad god bih ga vidio, naumpala bi mi ta fotografija rezervoara očevog mu golfa. Ipak, koliko god bi onaj normalni dio mene i volio da popriča se Lemijem toliko se onaj introvert u meni nada da me Lemi neće prepoznati. Džaba je, to je jače od mene. Stopio sam se sa sjedištem kao kameleon, bez ikakvih pokreta, treptanje očiju je bilo na minimumu, kao i otkucaji srca. Sam bih sebi šamar opalio budući da sam prije nego sam ušao u autobus skinuo kačket, koji bi mi ovaj put dobro došao. Lemi me je naravno prepoznao i sjeo prekoputa mene. Bez pozdrava,

ako isključimo razvučeni samoglasnik „Eeee” koji mi je uputio, počeo je svoj monolog kao da smo se jutros zadnji put vidjeli, a ne prije deset godina.

„Ti ono voliš filmove, drug, je l’ tako?”, i ne čekajući moj odgovor, nastavio je. „U devet od deset filmova o pljačkama banke, prosječni gledalac navija za pljačkaše, a ne za policiju. Je l’ tako?”, upita me Lemi i sačeka moj odgovor.

Kimnem glavom bez riječi.

„Tačno tako, navijao si za Al Pacina u „Pasjem popodnevu”, navijao si za Billa Murraya u onom, ne mogu se sad sjetiti kako se ono film zvao, kad pljačka banku obučen u klauna. Je l’ tako da si navijao? I to je normalno. Probude se u ljudima osjećaji, empatija i slične gluposti, kontaš?”

Ja sam još uvijek gledao u njega bez riječi, i samo povremeno bih kimnuo glavom.

„Ok, a što je to tako, drug? Svi znaju da je krivično djelo pljačka banke. Pa tu često budu i taoci, onako, ni krivi ni dužni. A opet, svi suosjećaju sa pljačkašima. To ti je zato jer filmska industrija hoće tako. Navuče te da je ok opljačkati banku, pa kad je neko stvarno opljačka, onda zaglavi zatvor, tamo ga siluju ili šta već. Uglavnom, i kad iziđe iz zatvora, nema od njega ništa. E sad, ti se sigurno pitaš zašto je to tako.”

Iskreno, nisam se pitao. Ja sam ga izgubio još kad je Billa Murraya spomenuo, ali i dalje sam kimao glavom, i s vremena na vrijeme sam znao reći – jest, tako je.

„E vidiš, to je zato što su gazde filmskim studijima zapravo banke, koje su opet u vlasništvu države,

znači sistema. Što implicira, pazi sad, da te sistem navlači da opljačkaš banku. Zašto, opet se ti pitaš, je l' tako?"

A ja još uvijek klimam gore-dole, kô one figurice sa pokretnom glavom, i bojim se da ću tako zauvijek ostati u nekoj vremenskoj petlji u kojoj ću iznova slušati Lemiya do kraja života.

„Znaš zašto, drug?“, reče i nagnu se prema meni. „Jer je sistem tako u mogućnosti. Kontaš, jer mu se može. Čisto iz zajebancije. E zato ja, drug, ne gledam više filmove. Filmovi su sranje.“ Zaključí prvi dio monologa Lemi, škiljeći u mene onim svojim tamnim očima.

Tek tad mi je postalo jasno da sam zapravo ja kriv za ovaj monolog. Kad je Lemi sjeo prekoputa mene, i nakon njegovog recimo pozdrava, ja sam ga upitao da li je gledao neki film da mi preporučí. Pitao sam tek tako, da nešto kažem, da ugušim onu neprijatnu tišinu koja se često ugnijezdi između dvojice poznanika koji se nisu odavno vidjeli. I kao i obično, zajebao se.

Cjelokupni ovaj monolog, koji je skoro u dahu izgovorio, nije bio ni približno gotov. Izgleda da se tek sad zagrijao.

„Pazi, nedavno sam čitao, ili mi je neko pričao, ne znam, o tipu koji je stalno sanjao da pljačka banku. Stalno, čak i dok je budan bio, on je samo o tome razmišljao. Da opljačka banku. Sakib se zvao taj tip. E vidiš, Sakib je čitav život imao samo jedan san. Da opljačka banku. I svaku noć je sanjao taj san. U Sakibovom snu su se stalno smjenjivali gradovi i mjesto radnje, ali je suština uvijek bila

ista. On bi ušao u banku, izvadio pištolj iz džepa, ispalio jedan metak u zrak i rekao: „Ovo je pljačka!” Svaki put kad bi u snu izgovorio ovu rečenicu, Sakib bi se probudio, tako da nikad nije saznao šta se u snu dešava s njim nakon toga. Pa makar i u snu da sazna da li je opljačkao banku. Ali ne zbog para, ne, samo zbog tog osjećaja koji bi mu rekao da je još uvijek živ. Jer Sakib ti je bio jedan od onih ljudi koje je sreća zaobilazila u širokom krugu. Uvijek je bio bolešljiv, slab, kaharan. Da neko nasloni bicikl na njega, neka kost bi mu pukla. Kontaš, a onda je došao kući jedan dan, sve lijepo počistio i onda se objesio u kuhinji.”

„Objesio?”, rekoš iznenađeno.

„Ja, objesio”, reče Lemi.

„A djeca?”, opet ja.

„Šta djeca?”, upita Lemi škiljeći ponovo u mene.

„Je l' imò djece, šta je bilo sa djecom?”, opet ja, i opet mi nije bilo jasno zašto uopće otvaram usta.

„Kakva djeca bolan, koga briga šta je bilo sa djecom, otišla kod tetke na Novi Zeland. Nije bitno. Ono što ti hoću reći je da je on čitav život bio donji. Čitav život. Dok je bio mlađi, u školi su ga maltretirali, i dječaci i djevojčice, tukli skoro svakodnevno, nije bilo dana da nije kući dolazio krvav. A onda bi takav došao ocu, koji ga je nastavio udarati. Kasnije, na poslu, i nadređeni i podređeni su se iživljavali nad njim. Pozajmljivali i nisu vraćali pare od njega. O ženi da ne govorim, a čak su ga i sopstvena djeca gazila kad god su mogla. Komšije su ga ogovarale, ma odron

od života, drug. I sve to bi on podnio zbog par sekundi u kojima bi uperio pištolj u betonsku ploču iznad glava službenika banke, opalio jedan metak i rekao: „Ovo je pljačka!” I sva ona sranja koja je u životu progutao više ne bi bila važna. Ništa više ne bi bilo važno. U nekom kosmičkom satu kazaljke bi se vratile, i sve bi bilo poništeno, barem za njega, za jednog bivšeg domara osnovne škole. Njegov život bi napokon dobio smisao. Par sekundi u banci sa jedne strane krivulje poništilo bi hiljade besmislenih i uzaludnih sati njegovog života sa druge strane krivulje.”

Ja sam i dalje samo kimao glavom kao da slušam neku pjesmu i pravio se da me živo zanima o čemu priča. U stvari, buljio sam u mrlju na naslonu sjedišta ispred sebe. Nisam bio siguran da li je uzrok mrlja od kafe ili sladoleda od čokolade ili nešto treće. Nakon nekog vremena mrlja mi je počela ličiti na Italiju, kao neka razmazana čizma. Lemi je i dalje uporno mljeo. Zakleo bih se da nije disao dok je pričao. U jednom trenutku, autobus je stao na nekoj od stanica koje su bile pune žena što se vraćaju sa pijace.

„Ovo je moja stanica”, reče Lemi iznenada i krenu ka prednjim vratima autobusa.

„Šta bi sa onom fotografijom rezervoara golfa, je l' još živa?”, rekoh i sam sebe iznenadih tim pitanjem.

Lemi se nasmija. Ne znam, drug, kuću smo prodali kad se stari ubio prije desetak godina. Ja i brat smo od tada na Novom Zelandu. Ovdje sam još par dana i onda se vraćam.

Autobus je napustio stanicu, a ja sam tad zadnji put vidio Lemija.

Kasnije, kad sam ulazio u kuću, sjetio sam se da mu se otac zvao Sakib.

SUNET

SMAJO NIJE IŠAO u školu već sedmicu dana i ja sam ga otišao obići jer mi je mama rekla da tako treba uraditi. Rečeno mi je da je operisan, iako nije bio bolestan. Nisam znao šta to znači. U najlon-sku kesu sam stavio „Male novine”, „Veselu svesku” i bajaderu, koju je kupila mama, jer ne valja obići nekog a da se kesa ne ponese. Ni to nisam znao šta znači. Dok sam išao uskom ulicom prema Smajinoj kući, koja je bila samo dvije ulice dalje od nas, stalno sam otvarao kesu i gledao bajaderu. Mora da je nešto ozbiljno u vezi sa Smajom, jer bajadera se kupuje samo kada se u bolnicu ide nekom u posjetu.

Kada je riječ o obilascima bolesnika i kesama koje se tom prilikom nose, na najnižem stepenu je voće i sok iz prodavnice, ali ne bilo koji sok, nego mora biti Fructalov, onda idu bombonjere koje su kružile po mahali, kako je ko bio bolestan i kako su ga obilazili. Nakon toga idu bajadere i na samom vrhu su bile čokolade iz Njemačke i Švicarske. Iako smo tek kasnije skontali da nas ovi auslanderi prave budalama jer su nam donosili najjeftinije i najlošije čokolade iz inozemstva. Nama je samo bilo bitno da su slova na čokoladi na njemačkom jeziku

jer je to garantovalo kvalitet. Nepisano pravilo je da se bombonjere ne otvaraju i da sve mame imaju posebno mjesto u nekom budžaku gdje se one drže. To mjesto je strogo čuvana tajna i samo se pred smrt otkrije njegova pozicija. U velikom broju slučajeva, ona ista bombonjera koja je krenula iz jedne kuće završi u toj istoj kući. To se zove kruženje bombonjera u mahali. Onog trenutka kada ona obiđe pun krug po mahali i kad se vrati odakle je krenula, onda se može otvoriti. Iako joj je tad najčešće istekao rok trajanja. Ali to nije bio razlog da se ne pojede. Bitno je bilo samo skinuti površinski bijeli sloj masnoće koja se uhvati. Skidali smo tu užeglu masnoću sa čokoladica majčinim nožem iz kuhinje ili očevim žiletom. Međutim, otvaranje bombonjere koja je obišla puni krug po mahali bio je poseban događaj, jer je na taj način ona išla u penziju. Ne znam da sam ikad pojeo neku bombonjeru a da nije imala bljutav i presladak okus. Najgore su mi bile one koje su u unutrašnjosti imale liker. Ali i njih sam jeo, jer su bile s alkoholom, a on je značio svijet koji me tek čeka, svijet odraslih.

Za obilazak Smaje obukao sam i nove patike, koje sam dobio za rođendan, i moju omiljenu majicu, na kojoj je bio Sport Billy. Ja i Smajo smo išli u isti razred, on je u školi imao pretplatu na „Male novine“, a ja na „Veselu svesku“. To je bio naš dogovor, tako da kad ja pročitam „Veselu svesku“, a on „Male novine“, onda se zamijenimo. Niko osim nas dvojice nije znao za taj dogovor, jer su nam roditelji davali pare i za jedno i za drugo. Višak para smo trošili igrajući barijeru Galaksija u salonu zabave

koji je bio odmah prekoputa škole. Ja sam bio bolji od Smaje u Galaksiji, a on je bio bolji od mene u svemu drugome. Danas nešto kontam, možda me je namjerno pustio da pobijedim barem u igrici. U Galaksiji sam bio treći u ukupnom poretku i moj potpis na igrici je bio OSM, budući da se moglo upisati samo tri slova. Svi su mislili da je to Osman iz mahale, a to su zapravo bila početna slova mog omiljenog filma „Osmi putnik”. Niko nije vjerovao da sam to ja, a Osman je postao popularan zbog igrice, ni kriv ni dužan.

...

U dvorištu, na zid garaže, bio je naslonjen Smajin BMX, sa plastičnim felgama i crvenim gumama. Najbolji bicikl, barem u pola grada. Nas većina smo imali ili pony ili neku skalameriju koja je bila nešto kao Frankenštajn, sastavljena od dijelova drugih bicikala. Smajo je držao rekord od skoro stotinu metara pređenih na zadnjem točku, dok sam ja jedva imao nekih sedamdeset. Vožnja na zadnjem točku me je koštala tri slomljene viljuške na biciklu, slomljenu desnu ruku, bezbroj puta poderana koljena i laktove, plus par šamara koje bi mi stari udijelio kada bih mu došao tražiti pare za popravak bicikla.

...

Pozvonio sam na vrata Smajine kuće. Zvuk zvona su bile neke ptice, kojima kao da je jastreb upao u gnijezdo. Svaki put kada bih pozvonio na ta vrata tražeći Smaju da se igramo lopte ili vozamo

biciklima, zaželio sam da im se zvono pokvari. Nekoliko godina kasnije, kuća mog druga je neka-ko među prvima nastradala u ratu i izgorjela. Ne znam je li zvono preživjelo, ne bi me čudilo da jest. Smajina mama mi je otvorila vrata i ja sam prvo pozdravio teta Muneveru, obrisao nove patike o brisač na kojem je pisalo „willkommen”, ušao i izuo se u hodniku. Smajin tata, ili babo kako ga je zvao Smajo, radio je kô bauštelac u Njemačkoj, a pošto ja nisam znao šta znači biti bauštelac, upitao sam jednom tatu, a on je samo odmahnuo rukom i rekao: „Ma seljačine sa parama, eto šta su.” Čika Akif je većinu vremena bio u Njemačkoj, a kod kuće bi se duže zadržao samo kada bi došlo ljeto. Tad je bio na Urlaubu, kako mi je jednom rekao. Ni to nisam znao šta znači. Teta Munevera i Smajo bi, danima prije nego se Akif pojavi na vratima kuće, počeli sa pripremama za more. Prvo su išli u Trst po nove farmerke, a onda u Makarsku na more, dvije sedmice. Dušek na napuhavanje, peškiri za plažu, šeširi, kreme za sunčanje, ležaljke i roštilj bili su unaprijed spakovani i samo se čekao Akif sa žutom bubom. Ja bih tada stajao na vratima svoje kuće i mahao Smaji, koji je sjedio na zadnjem sjedištu žute bube sa plivačicama na rukama i maskom za ronjenje na čelu. Na krov bube, Akif bi stavio gumeni čamac koji je kupio jednom kada se napio u Tučepima, a koji je na bubi izgledao kao krila nekog insekta. Čamac, ako nije bio na krovu bube, onda je bio u Akifovoj garaži, a Smajo i ja smo ga uglavnom koristili kao utvrdu od napada nindži, jer su nam dosadili i

„švabe” i „partizani”. Akif nikad nije čamac stavio u more, nego bi cijeli put do mora i nazad čamac bio na krovu. Moj stari bi rekao da ga je zbog komšija uzeo, a ne zbog sebe. Nisam znao što bi ga zbog nas uzeo, al’ eto. Zavidio sam pomalo Smaji što ide na more u Makarsku, a za Trst mi nije bilo krivo jer nisam volio farmerke. Jednom sam upitao mamu zašto i mi ne idemo u Makarsku, ili barem u Trst, a ona mi je rekla da bismo išli da nema kurvi i kocke kod tate. Nisam znao ko su kurve, a nije mi bilo jasno kakve veze ima kocka kad sam i ja imao dvije kocke u igrici monopol. I tatu sam isto pitao, a on mi je rekao da samo buržuji i šverceri idu u Trst po farmerke. Još je dodao i da me jebale farmerke i Trst. Čika Akif, kad bi došao kući, donio bi puno maraka iz Njemačke, jer marka je marka, a ne pišljivi dinar, rekao bi on kad bi ga malo domaća rakija ujela. Tako bi rekla teta Munevera kada bi Akif malo više popio. Ni to nisam znao šta znači, kad te rakija ujede, jer mene je jednom ujeo Garo, pa kontam da nije baš fino ni kad te rakija ujede. Znam samo da je teta Munevera svake sedmice pravila kolače. A niko u komšiluku nije pravio kolače svake sedmice. Čak ni žena predsjednika opštine, teta Marija.

„Samo se hvali, a ne znam ni kome ih pravi. Kô da ih je stotinu u kući, a ne njih dvoje. Pre-se-ra-va-nje, eto šta je to.” Ni to nisam znao šta je, ali je garant nešto ružno jer mama kad nešto ružno kaže, onda zaškilji očima i stisne usne. Meni je teta Munevera bila draga jer je dopuštala meni i Smaji da oližemo kašike i lonac od čokolade i šlaga.

Moja mama bi samo rekla da joj je lako dobar kolač napraviti kad kilu oraha u njega stavi. I govno sa kilom oraha je dobro a kamoli kolač, rekla bi često.

...

Teta Munevera je napravila dva soka na razmućivanje i dala mi da ih ponesem u Smajinu sobu.

...

Napunio sam tačno sedam godina kada su me za rođendan osunetili. Inače se djeca ranije sunete, ali kako u mom životu sve kasni i dolazi naknadno, tako sam i ja na početku školske 83/84. godine, u prvom razredu osnovne škole, ostao bez dijela ćune. Pitao sam amidžu što se mora sjeći, a on je samo slegnuo ramenima i rekao:

„Jebiga, tako treba, nije ni mene niko ništa pitao.” Zanimalo me je šta se radi s tim odsječnim dijelom, pa sam nenu jednom pitao, a ona je odmahнула rukom i rekla:

„Dadnu kerovima u komšiluku, eto šta rade.” A onda me je zovnula da joj se približim i rekla mi: „Možda je baš Garo komšije Izeta dobio tvoj dio”, i onda se počela smijati, sve dok je kašalj nije zastavio. Meni nije bilo smiješno, a biću iskren, iako bih zbog ovoga mogao i u džehennem, bilo mi je drago što je nenu kašalj safatô. Kasnije sam saznao da je babo, kad je bio na Urlaubu, došao kući malo pod gasom i pitao mamu jesam li ja osunećen. Kada je dobio odričan odgovor, rekao je da već sutra

zovemo berbera i da njegov sin neće hodati okolo kô kakav vlah.

„Mora da je izgubio od nekog vlaha na kocki pa je sad gnjevan i na sebe i na njega”, rekla je mati dok je iz rerne vadila pitu sirnicu, kô dukat žutu. Iako je, u stvari, i babo bio protiv toga, jer neće njemu niko govoriti šta će on raditi, a naročito ne one bradate efendije, jer da je Bog htio da se osunećeni rađamo, on bi to sam odradio, a ne bi mu trebali neki kasapi da to odrade. Meni je tad bilo malo žao mene, jer kad god sam trebao na WC, morao sam gledati četvrtastu gazu zalijepljenu na moju da ne kažem šta. Par dana nakon što je berberin otišao iz naše kuće, ja sam jedno krmeljavo jutro ugledao bijelu gazu sa crvenom tačkom na sredini kako plovi u WC šolji. Četvrtasta gaza je izgledala kao mala zastava Japana, sa upečatljivom crvenom okruglom flekom. Tad sam prvi put u stvari vidio svoj crven ban. Svaki put od tada kad bih vidio zastavu Japana, naumpala mi je moja da ne kažem šta. Dan-dva kasnije, budući da nisam ni u školu išao (još jedna prednost sunećenja), mama je u velikom plavom paketu donijela moj rođendanski poklon. Rođendan plus sunećenje nije mala stvar, tako da ni poklon ne smije zaostajati. Iz kutije, koju sam barem deset minuta otvarao dok sam polako odljepljivao smeđu selotejp traku koja je bila oko paketa, izvadio sam autić na daljinsko upravljanje. Sa kablom, istina, jer oni bežični su bili mnogo skuplji. Oni se vjerovatno kupuju djeci koja prežive pad aviona ili pobijede neku neizlječivu bolest. Ali svejedno, autić je bio na daljinski, plave boje, bez krova, sa vratima koja

su se mogla otvarati, pokretan pomoću dvije velike baterije koje smo zvali paklići, a za koje sam kasnije, gledajući filmove, skužio da mogu dobro poslužiti u zatvorskim bitkama. Nažalost, paklići nisu mogli dugo trajati, tako da sam ih prokuhavao u vreloj vodi kako bih im produžio rok trajanja.

Danas će mi u posjetu doći drug iz razreda. On nije osunećen jer se kod njih to ne radi. Još uvijek ne znam ni zašto se to kod nas radi. Jučer mi je mama kupila nove paklice za autić. Nisam ih otpakovao jer čekam druga da mi dođe pa da vozimo autić na daljinski. Vrata su se otvorila i u sobu je ušao moj najbolji drug. U rukama je nosio najlonsku kesu i dva soka na razmućivanje. Jedva čekam da mu pokažem svoj autić na daljinski i da ga zajedno vozimo, dok se baterije ne potroše.